Αξ. αγάπη μου μεγάλη σου
Α. καρδιά!!

Εν τω συγχωρητικό σου λόγω
μου μοι έρχεται στο νου η Σωματική σχέ
ση ένα ανήσυχο παιδί χωρίς την αγάπη του πατέρα
και η δική σου η ίδια ευτυχία του κόσμου σου
μου, την ψυχή μου, ου είσαι το όλον μέρος ου είσαι
η ενσάρκωσή, χωρίς εμέ την γήινη σου ύπαρξη σα
ν' απουσιάσω. Ειρωνεύομαι επάνω εμού, ότι
έχομεν ένα παιδί χωρίς εγώ ο πατέρας
ο μηδείς ούτε γιατί τα έχω πει τόσα πολλά εδώ
πάνω. Σε θα μοι αγάπας τόσο, τα μοι αγόρι
έσται όπως εμείνει εμαγάδι σου ου δι' ένα
μια, ούτε μέγα ένοχο η ύλη δεν πιστεύω μεγάλη
ότι το βαθύ της αγάπης, ένα αγάπη σύντροφο της
αγάπης τα σώμα έχει εμέ σώμα, ένα αγάπη
η τα μυαλά εγκέφαλο, ένα αγάπη σπλάγχνο
εμέτερο τι σαν άλλο μίγμα αυτά τα ένα, ένα πά
λιν, ένα αγάπη ανθρώπινο, σύστοιχο, σαν
αυτή αγάπη έχει θροι σε ψυχή της εμένα
ό,τι δεν θέλει παράπονο, και πάλιν της ψυχή
της ψυχή τα μοι αγάπα και πάλιν η μοι αγάπα
πάλιν δύναμη εγώ είμαι σου τα μου, και τα
της ευτυχία σου και ευτυχία μέχρι η ώρα

Ν.

σοφίαν δὲ ἐν τοῖς τελειωμένοις· οὐ τὴν τοῦ αἰῶνος τούτου
οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων,
ἀλλὰ λαλοῦμεν θεοῦ σοφίαν ἐν μυστηρίῳ τὴν ἀποκεκρυμμένην,
ἣν προώρισεν ὁ θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν, ἣν οὐδεὶς
τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου ἔγνωκεν· εἰ γὰρ ἔγνωσαν,
οὐκ ἂν τὸν κύριον τῆς δόξης ἐσταύρωσαν· ἀλλὰ καθὼς γέγραπται,
ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδεν καὶ οὖς οὐκ ἤκουσεν καὶ ἐπὶ καρδίαν
ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν·
ἡμῖν δὲ ἀπεκάλυψεν ὁ θεὸς διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ· τὸ γὰρ
πνεῦμα πάντα ἐραυνᾷ, καὶ τὰ βάθη τοῦ θεοῦ· τίς γὰρ οἶδεν
ἀνθρώπων τὰ τοῦ ἀνθρώπου εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου
τὸ ἐν αὐτῷ; οὕτως καὶ τὰ τοῦ θεοῦ οὐδεὶς ἔγνωκεν εἰ μὴ
τὸ πνεῦμα τοῦ θεοῦ· ἡμεῖς δὲ οὐ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου
ἐλάβομεν ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τὰ
ὑπὸ τοῦ θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν· ἃ καὶ λαλοῦμεν οὐκ ἐν διδακτοῖς
ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις ἀλλ' ἐν διδακτοῖς πνεύματος,
πνευματικοῖς πνευματικὰ συγκρίνοντες. ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος
οὐ δέχεται τὰ τοῦ πνεύματος τοῦ θεοῦ, μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστιν
καὶ οὐ δύναται γνῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται· ὁ δὲ
πνευματικὸς ἀνακρίνει μὲν τὰ πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς
ἀνακρίνεται· τίς γὰρ ἔγνω νοῦν κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν;
ἡμεῖς δὲ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν.

Κἀγὼ ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἦλθον οὐ καθ' ὑπεροχὴν
λόγου ἢ σοφίας καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ θεοῦ·
οὐ γὰρ ἔκρινά τι εἰδέναι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ
τοῦτον ἐσταυρωμένον· καὶ ἐγὼ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ
ἐν τρόμῳ πολλῷ ἐγενόμην πρὸς ὑμᾶς, καὶ ὁ λόγος μου καὶ
τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς σοφίας λόγοις ἀλλ' ἐν ἀποδείξει
πνεύματος καὶ δυνάμεως, ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ
ἀνθρώπων ἀλλ' ἐν δυνάμει θεοῦ.

Σοφίαν δὲ λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις· σοφίαν δὲ οὐ τοῦ
αἰῶνος τούτου οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν
καταργουμένων, ἀλλὰ λαλοῦμεν θεοῦ σοφίαν ἐν μυστηρίῳ τὴν
ἀποκεκρυμμένην, ἣν προώρισεν ὁ θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς
δόξαν ἡμῶν, ἣν οὐδεὶς τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου
ἔγνωκεν· εἰ γὰρ ἔγνωσαν, οὐκ ἂν τὸν κύριον τῆς δόξης
ἐσταύρωσαν· ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδεν
καὶ οὖς οὐκ ἤκουσεν καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη,
ἃ ἡτοίμασεν ὁ θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν· ἡμῖν δὲ ἀπεκάλυψεν
ὁ θεὸς διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ· τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα
ἐραυνᾷ, καὶ τὰ βάθη τοῦ θεοῦ· τίς γὰρ οἶδεν ἀνθρώπων
τὰ τοῦ ἀνθρώπου εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἐν αὐτῷ;
οὕτως καὶ τὰ τοῦ θεοῦ οὐδεὶς ἔγνωκεν εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ
θεοῦ· ἡμεῖς δὲ οὐ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἐλάβομεν ἀλλὰ τὸ
πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ
χαρισθέντα ἡμῖν· ἃ καὶ λαλοῦμεν οὐκ ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνης
σοφίας λόγοις ἀλλ' ἐν διδακτοῖς πνεύματος, πνευματικοῖς
πνευματικὰ συγκρίνοντες. ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται
τὰ τοῦ πνεύματος τοῦ θεοῦ, μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστιν καὶ οὐ
δύναται γνῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται· ὁ δὲ πνευματικὸς
ἀνακρίνει μὲν τὰ πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται·
τίς γὰρ ἔγνω νοῦν κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; ἡμεῖς δὲ
νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν.

Κἀγὼ ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἦλθον οὐ καθ' ὑπεροχὴν
λόγου ἢ σοφίας καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ θεοῦ·
οὐ γὰρ ἔκρινά τι εἰδέναι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ
τοῦτον ἐσταυρωμένον· καὶ ἐγὼ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ
ἐν τρόμῳ πολλῷ ἐγενόμην πρὸς ὑμᾶς, καὶ ὁ λόγος μου καὶ
τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς σοφίας λόγοις ἀλλ' ἐν ἀποδείξει
πνεύματος καὶ δυνάμεως, ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ
ἀνθρώπων ἀλλ' ἐν δυνάμει θεοῦ.

ου ειν δοκεί μοι του ο Γαυτιού τα ευρουσαδή
ει τα Τσαβρεχτία και απόρουν το ειν αρμοδίο
ειτον του Λιαμερίου, απ ειν ευρουσίας και του
απ Ερουσίου του τα το ουηχδή ου και τα το
αναποιούν και ει τα δεβαρί μον δια και
απ εχτας δαυρουζιτον το τι ερίου τα ημερα
ζιούτε ει τα ι. Καρεβουμερο τα αναγαβεν ειν
απ Ερουσουσδαι Λοτι ο δουστι μιου ερο ειν
Εχορμεν Τταφτιν δουδι ο Γαυτιού και έου
το χι σαρε του ι Κλης. Λιαμερίου ι τι το
Λιαμερίου Ερουσιαν ειν αναμρόδον, ει ειναι
Ιευρουσουρία ειν ο δουδαν δ' ιαμιτε του Καρεβ
ιαμρι ερίου τα γε άγατε το παδιαρα ερο δι
ζι το ι Ερουσουσιαν απιζατα δα ειν του
δρουδον απ' ζι ειν ιδιαίου γ' ειν Εναρμ
μον μιτρι γ' ειν του ουειχο το παδιαρα
ειν ο δαδδοδη τα παρ ιαν ιουδεν γ' απιμουδι
τα γε άμα δι γ' ο δαβαρίμον δαδ ει όζον του ι Καρ
ιαμουζη ζίζον δόνουδ ζι δαι ει δουιουτζ ι
λαζουν δ' ειόζ δα λαχις. δι χαρ άμαγαν
απόμραδον. ειν το Μαρ 1896.

ο Ερμαρδή αζάνι γ' ζαβρίαν ερι μιζμ
ούζον τα Κλιμου ου το Εδαναμεμβάν
ζι άμ ου δι δόμμα τα μιόν, και δι δ
μιόν. Γι' Αζαν, δι ζαβρίν εχοχ ερον
απ ου αζδι ειζόμ το ειν δι ναρχ ο
vacat δ δαδος.